

Το κώμα ΣΥΡΙΖΑ και το κόμμα-κυβέρνηση του Τσίπρα

Του Γιάννη Νικολόπουλου

Οι αλλαγές προσώπων στον κυβερνητικό ανασχηματισμό και το «φύλλο πορείας» για τη δυσμενή μετάθεση του Πάνου Σκουρλέτη στην Κουμουνδούρου, είναι ένα ακόμη επεισόδιο στο σίριαλ του «διαρκούς πραξικοπήματος» που συντελείται, με διακυμάνσεις, στον ΣΥΡΙΖΑ και κυρίως μετά τον μακρύ Ιούλιο του 2015.

Παρά την άθλια προπαγάνδα και την κάλπικη παραφιλολογία, το πραγματικό «κόμμα μέσα στο κόμμα», που εξώθησε τον ΣΥΡΙΖΑ στη διάσπαση και την κυβέρνηση στα ηνία του μνημονιακού μπλοκ εξουσίας, ήταν, είναι και θα είναι στην ιστορική αποτίμηση, η κλειστή ομάδα νέων -σε ηλικία ή εκ μεταγραφής- και παλιών στελεχών με επικεφαλής τον πρωθυπουργό, Αλέξη Τσίπρα, που εγκαταστάθηκε στο Μέγαρο Μαξίμου, την αντιπροεδρία και σε κομβικά υπουργεία. Η ίδια που, πλέον, αντλεί τη δύναμή της από τα κάθε λογής «ανοίγματα» σε εντελώς ανυπόληπτα κομματικά και κυβερνητικά μέλη πάλαι ποτέ του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, τη διαχείριση των ευρωπαϊκών κονδυλίων στους τομείς της οικονομίας, του προσφυγικού ζητήματος και της ψηφιακής εναρμόνισης και τις εκλεκτικές σχέσεις με θεσμικά και επιχειρηματικά παράκεντρα εξουσίας.

Σε βαθύ κώμα...

Η μετακίνηση του Πάνου Σκουρλέτη στη γραμματεία της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί ένα ακόμη βήμα αφενός στην ατιμωτική αποστράτευση μιας παλαιάς φρουράς στελεχών που στήριξαν άκριτα και εθελοτυφλώντας τον Τσίπρα στους τυχοδιωκτισμούς του και αφετέρου στη ραγδαία «αποσυριζοποίηση»

του ίδιου του πρωθυπουργού και της στενής ομάδας συνεργατών και πραιτωριανών του, που σε γενικές γραμμές ανταμείφθηκαν και με υπουργικά χαρτοφυλάκια στον πρόσφατο ανασχηματισμό, συναποτελώντας την κυνικά βαφτισμένη «γενιά Τσίπρα».

ΣΥΡΙΖΑ για το Μέγαρο Μαξίμου δεν υπάρχει πλέον και δεν θα υπάρξει στο μέλλον. Ούτως ή άλλως, το κόμμα υφίσταται μόνο στα χαρτιά και στα εμβλήματα που χρησιμοποιούνται ακόμη ως ελάχιστα διακριτά στοιχεία μιας προ πολλού ξεπερασμένης ταυτότητας, που διαλύθηκε και ξεφτιλίστηκε από τον ένοικο στο Μέγαρο Μαξίμου.

Το κόμμα δεν βρίσκεται σε κατάψυξη, απ' όπου θα βγει άρον-άρον για να αποψυχθεί και να αποκτήσει ξανά υπόσταση, προκειμένου να μετρηθούν και να κινητοποιηθούν δυνάμεις ενόψει όλων των εκλογών του «μεγάλου 2019», ενός πρωτοφανούς έτους στη μεταπολιτευτική ιστορία αν εξαιρέσουμε την... εξαιρετική διετία 1989-1990. Μέσα στο 2019, θα διεξαχθούν σχεδόν ταυτόχρονα όλες οι προβλεπόμενες εκλογικές αναμετρήσεις, για την τοπική αυτοδιοίκηση, την ευρωβουλή και το εθνικό κοινοβούλιο. Ας μην ξεχνάμε μάλιστα ότι σχεδόν σαν ουρά του '19, το 2020, στην έναρξή του, εμπεριέχει και την εκλογή νέου προέδρου της δημοκρατίας, που κατά πάσα πιθανότητα θα λειτουργήσει, ως αφορμή, συγκολλητικά για το σύνολο των κοινοβουλευτικών, μνημονιακών, πολιτικών δυνάμεων.

Το θέμα όμως επί του παρόντος είναι ο ΣΥΡΙΖΑ μετά τις τελευταίες εξελίξεις. Η Κουμουνδούρου δεν είναι σε κρυογονική αναμονή, έχει πέσει σε βαθύ κώμα εδώ και καιρό και σε αυτήν τη μη αντιστρέψιμη κατάσταση θα παραμείνει, έως ότου χρεωθεί την ήττα της κυβέρνησης και κυρίως τη δύσκολη, μετεκλογική αναζήτηση αφενός υπευθύνων για την ήττα και αφετέρου συμμαχιών-σωσιβίων επιβίωσης αποκλειστικά για τους τσιπρικούς προεδρικούς.

Το «αριστεροχώρι» του ΣΥΡΙΖΑ θα χρεωθεί την ήττα, το «εθνικού ακροατηρίου» Μέγαρο Μαξίμου θα πιστωθεί τη μετεκλογική προσαρμογή και τις συμμαχίες. Τα ίδια, χονδρικά, υπέστη και το

ΠΑΣΟΚ: άλλοι πλήρωσαν τη συντριπτική ήττα, άλλοι εξαφανίστηκαν από τον πολιτικό και τον κοινοβουλευτικό χάρτη, άλλοι έφυγαν για άλλες πολιτείες, άλλοι επαναπλασαρίστηκαν σαν «εθνικά πολύτιμο δυναμικό» της μνημονιακής «καθίζησης» και της μεταμνημονιακής «ανάταξης».

«Μεγάλος συνασπισμός» και «αντιδεξιό μέτωπο»

Γι ' αυτό, και με συγκεκριμένη στόχευση το πρόσκαιρο θόλωμα όσων ακόμη νερών έχουν μείνει «καθαρά», τα σενάρια ενός «μεγάλου συνασπισμού» ανάμεσα στην ΝΔ και το τμήμα των κυβερνήσιμων του Μαξίμου, σενάρια που διακινούνται με εμφαντική ζέση στις Βρυξέλλες και το Βερολίνο, χωρίς να διαψεύδονται ή να ξορκίζονται στην Αθήνα, μπήκαν στα συρτάρια της επικαιρότητας, ενώ στο τραπέζι έπεσαν τα φληναφήματα περί «αντιδεξιού μετώπου». Την παρέα-κόμμα Τσίπρα, την ενδιαφέρει αποκλειστικά η πολιτική της επιβίωση, κατ' αρχάς στο κοινοβούλιο και σε δεύτερη φάση, στα σενάρια δυνατού μπαλαντέρ της επόμενης κυβέρνησης, όχι οι... αριστερές στροφές στην καθημερινότητα ή η... απαλλαγή από τα μνημόνια.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, ως ιστορία, ως σχηματισμός, ως ανεξόφλητη επιταγή στα γκισέ της ταξικής πάλης, ως ένας ενοχλητικός οίστρος στη χαυνωτική, νεοφιλελεύθερη συναίνεση, ως ένα εκπληκτικό, ριζοσπαστικό, αριστερό και αντικαπιταλιστικό εγχείρημα, αναζωογονητικό για όλη την ευρωπαϊκή «μετά το Τείχος» Αριστερά, πρέπει να εκλείψει και να τελειώσει. Να εκτελεστεί, πολιτικά και οργανωτικά. Και ποιος είναι ο καλύτερος δήμιος από τον ίδιο τον πρόεδρό του;

Ο πάλαι ποτέ συνασπισμός των συνιστωσών, που ταρακούνησε τα κατεστημένα και πολεμήθηκε άγρια και λυσσαλέα τόσο εντός όσο και κυρίως εκτός του σχηματισμού, από όλους εκείνους οι οποίοι μιλούσαν και έγραφαν για μια «παλαβή αριστερά» (από τα εκτός) που έπρεπε να υποστεί «βίαιη ωρίμανση» (από τα εντός) για να

είναι πολιτικά αξιόπιστη και με αστικούς όρους ταξικά φερέγγυα (επί τα κρίσιμα αυτά), πρόσκαιρα απέκτησε τη βιτρίνα του «κόμματος των μελών», και έπειτα από τη μετεωρική εκτόξευση προς την κυβερνητική εξουσία από το 2012 και μετά, εκφυλίστηκε -πλην Λακεδαιμονίων- σε «κόμμα άνευ κόμματος» ξεδιάντροπα αρχηγικό, συγκεντρωτικό και καθεστωτικό.

Ο «καβγάς» με τον Μητσοτάκη για την «πίτα» της εξουσίας

Στο σχεδιασμό του Μεγάρου Μαξίμου για τις επόμενες εκλογές, δεν θα αναμετρηθούν διαφορετικά κόμματα με διαφορετικά πολιτικά προγράμματα. Το πρόγραμμα εξάλλου ανάμεσα στη σημερινή κυβέρνηση και την εν αναμονή κυβέρνηση ΝΔ είναι ένα, κοινό, ενιαίο, υπερτριακονταετές, αδιαίρετο και αδιαπραγμάτευτο – το μεταμνημονιακό μνημόνιο. Η αναμέτρηση θα διεξαχθεί ανάμεσα στο κόμμα, χαλιφάτο-είμαι η κυβέρνηση του Τσίπρα, δηλαδή στην κλειστή ομάδα πραιτωριανών, τους νεοβαρόνους της ΚΟ, που φέρνουν τις «καλές» σταυροδοσίες, και τις μεταγραφές από το κέντρο και τη δεξιά, και το κόμμα, ιζνογκούντ-θέλω να γίνω κυβέρνηση του Μητσοτάκη, που το προηγούμενο διάστημα δεν έχει υστερήσει σε μεταγραφές, νεοβαρονίες και αλλαγές στην πραιτωριανή του φρουρά (από το Ποτάμι, την άκρα δεξιά ή τμήμα του αλληθωρίζοντος ΠΑΣΟΚ, που αλλού πατά και αλλού βρίσκεται).

Ο σκυλοκαβγάς διεξάγεται για την ολόκληρη πίτα της εξουσίας, όχι για τα ψίχουλα της κοινωνίας ή κάποια «ιδεολογία», μια «κοσμοθεωρία», μια εντέλει διαφορετική θεώρηση των πραγμάτων και μια διαφορετική αντίληψη για το τι σημαίνει πολιτική και τι κάνουν οι πολιτικοί, ως πρόσωπα και πώς διεξάγονται οι πολιτικοί, ως αγώνες – αυτά ανήκουν στο διαχωριστικό παρελθόν ή την ποινικοποιημένη, «ξύλινη» γλώσσα της Αριστεράς.

Ο Τσίπρας θέλει να τελειώσει τον ΣΥΡΙΖΑ, θεωρώντας αφενός ότι έτσι τελειώνει και με την ιστορία της Αριστεράς, γενικά, και

αφετέρου ότι έτσι ο ίδιος αναβαθμίζεται ως τελευταίος «αριστερός» αρχηγός με ταξικές αυταπάτες, ειδικά. Μια μικρογραφία ενός Φράνσις Φουκουγιάμα χωρίς γραβάτα και χωρίς ροπή ή ταλέντο στα πολυσέλιδα πονήματα για το «τέλος της Ιστορίας» και τον «τελευταίο άνθρωπο».

Ο Φουκουγιάμα έπεσε έξω. Το ίδιο έξω θα πέσει και ο Τσίπρας. Και μαζί με αυτόν, όσοι τον ακολουθήσουν στις πραγματικές αυταπάτες μιας «εθνικής» μεταμνημονιακής ηγεσίας, που υπαγορεύουν η αλαζονεία και η οίηση.